

колко условен, метафоричен, непрецизен е подобен „термин“ и че всъщност предстои отново да се заемем с обследване на вътрешността на една изолирана точка от безкрайната права на текстовостта), бихме могли да постигнем и някакво задоволително обяснение на ред употреби на *пустинята*, които още у ранния Яворов впечатляват със своята автоматизираност. Наистина константният начин, по който е произнесена у късния и у ранния Яворов, е удивителен: „земя-пустиня“ (1899), „земната пустиня“ (1905), „накрай световната пустиня“ (1906). При тези „твърди“ номинации сякаш е абсурдно да се прилага идеята за дискурсивен срез, както и да се настоява за насочване на поета към нова дискурсивна практика след 1904–5 г., както и съвсем несъстоятелна от своя страна започва да изглежда прилаганата от нас теза за изпробване на различни поетически „почерци“.

Парадоксът в знака *пустиня* е налице в поетическата практика на Яворов още през 1899 г. В „Като звезда светла“ *пустинята* е тотално наложен върху земното битие признак и поради това трябва да изтъкнем изключителната роля на определенията-субститутиви още при младия Яворов. *Пустинята* е не само тотален признак, обединяващ и едновременно с това зачеркващ всички останали характеристики на *земното*, тя вече е равнозначна на обективна даденост, тя е самата същност на битието, въплътена в *земното*. Трябва дапомним обаче, че изразът *земя-пустиня* не само доуглъбява Ботевото *пуста земя* или че *юдол на теглото* е сумарен образ, извикващ значенията *лъжа*, *робство*, *разврат*, *царство грешно* и че тези активни релации на Яворовия текст към „Борба“ донякъде подронват непоколебимото убеждение, че „Като звезда светла“ е повече съотносимо с поемата „Нощ“ и че не би могло успешно да се вгради в реда на *некрасовските* построения – „Пролет“, „Май“, „На нивата“ и т.н. Още през 1898 г. в поемата „В тъмницата“ лирическият герой нарича непосредно заобикалящата го реалност *таз тъмнична*